

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά θγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Πέντε τοῦ Ὀκτωβρίου
καὶ χαλασμός Κυρίου.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα πέντε,
τὸ Κοσμεῖνο πάει πρῶμα μὲ πονέντε.

Δὲν θά ἔχουμε τετάρτα — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρτα.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιά δεκάρα
κι' ἂς τὴν δίνη ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ὁγδόντα νούμερο κι' ἐννιά
κι' ὅλο τὸ ἔθνος ἑστὰ πανιά.

Ἐμπρός, καυμένη λεβεντιά,
μές' στοῦ πολέμου τῇ φωτιά.

Ἐμπρός, Στρατὲ τῶν τελετῶν, ἔμπρός, Στρατὲ λειψάνων,
ποῦ τὸ σπαθὶ σου ἔσκουριάσε κρυμμένο μὲς' στὴ θήκη,
ἔμπρός!.. ἐν μέσῳ τῆς βοῆς σαλπίγγων καὶ τυμπάνων
ὡς ἀνηχήση μιά φωνὴ «ἢ θάνατος ἢ νίκη».
Ἐμπρός, σπαθιάτοι λιγεροὶ μὲ τὰ χρυσὰ γαλόνια...
ἀπάτητα ἑστὸν Ὀλυμπο σᾶς περιμένουν χιόνια.

Τόσοι κομποὶ λεβεντιδες τῆς μάνας των ἀφίνουν,
ποῦ τοὺς πέντε δρόμους παραιτοῦν γυναῖκες καὶ παιδιὰ,
παιχτοὶ ἐργάται μὲ χαρὰς τὰ μαγαζιά των κλείνουν
καὶ τρέχουν μπακαλόπουλα μὲ σηκωτὴ ποδιά.
Μὰ κι' ὁ χωριάτης τᾶροτρο καὶ τοὺς ἀγροὺς ἀφίνει,
καὶ στριπώτης ἔρχεται ἑστὰς τάξεις σου νὰ γίνη.

Κανεὶς πικρὸ παράπονο, κανεὶς κακὸ δὲν λέει,
μὲ γέλοιο ὅλοι ἔρχονται καὶ τούτῃ τῇ φορᾷ
κι' ἂν καμμιὰ μάνα δύστηνη γιὰ τὸ παιδί της κλαίη,
τὰ δάκρυά της ξεχειλοῦν ἀπὸ πολλὴ χαρά.
Μὲ τὰ νταούλια ἔρχονται καὶ μὲ τὸ τίρι-λίρι,
σαν νὰ πηγαίνουν πεταχτοὶ σὲ γάμου πανηγύρι.

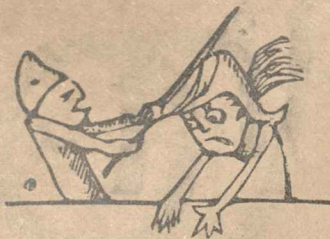
Πετοῦν ἀμούστακα παιδιὰ καὶ καλομαθημένα
μὲ τόση καλοπέρασι καὶ χάδια τρυφερά...
γενναῖος ἐνθουσιασμός ἀνδρίζει τὸ καθένα,
δίνει ἑστὰ χέρια δύναμι, ἑστὰ πόδια του φτερά.
Ξεχάνει καὶ τὸ σπῆτι του καὶ ὅλα του τὰ χάδια
καὶ ὀνειρεύεται βουνά, ὄρεσιν καὶ λαγκαδιὰ.

Ἡ ἔρημη σημαία σου ἡ περιφρονημένη
ἐκεῖ ἦψηλὰ ἑστὸν Ὀλυμπο ᾗ: γλυκοκυματῆση.
ν' ἀπλώνει' ὀλογάλανη ἀπ' ὅπου κι' ἂν διαβαίνει
καὶ τὸ σταυρὸ της ἡ σκλαβιά δλόρθη νὰ φιλήσῃ.
Ἄς τὴν φυσᾷ τᾶν λαγκαδιῶν καὶ τῶν βουνῶν τάγεραι,
σὲ πεθαμμένους ἀδελφοὺς ἀνάστασι νὰ φέρῃ.

Ἐμπρός! ἑστὸν Ὀλυμπο, Στρατὲ, προτοῦ νὰ γίνῃς πτώμα...
στηλώσου ὑπερήφανος μὲ νικητοῦ ἐλπίδα,
δὲν πᾶς σὲ ξένα κτήματα, δὲν πᾶς σὲ ξένο χῶμα,
θὰ πᾶς ἑστὸ πρῶτο χῶμα σου, ὅτῃν πρώτη σου πατρίδα.
Δὲν φεύγεις οὐ γιὰ λάφυρα κι' ἀτίμως κατακτῆσεις,
ἔσθ' ἡ πηγαίνεις μάστιγας πολλοὺς νὰ ἐκδικήσῃς.

Ἐστὴς λατρευτῆς σημαίας σας τὸν ἱσχυρὸ κοιμηθῆτε...
ἀπάτητα ἑστὸν Ὀλυμπο σᾶς περιμένουν χιόνια,
ἔσεῖς νὰ τὰ πατήσετε, ἔσεῖς νὰ τὰ διαβῆτε,
καὶ ἀνείξι νὰ φέρετε παντοῦ σὺν χειδόνια.
Ἐμπρός ἑστὸν Ὀλυμπο, Στρατὲ, χωρὶς νὰ σταματήσῃς
καὶ ἂν ὀπίσω σοῦ εἰποῦν, ὀπίσω μὴ γυρίσῃς.

Στρατὸς ποῦ δὲν αἰμάτωσε τὸ ἔπος του ἀκόμη,
Στρατὸς ποῦ τὸν κατήνησαν νὰ γίνη κορυβερὸν ἀντί,
Στρατὸς ποῦ τὸν ἐμάρανεν τὰ λείψανα κι' οἱ δρόμοι,
τέτοιος Στρατὸς καλλίτερα νὰ λείψῃ μιά γιὰ πάντα.
Ἐμπρός, Στρατὲ τῶν τελετῶν, ἔμπρός, Στρατὲ λειψάνων,
καὶ γλυκοφέγγει χαράνη τῶν ἐθνικῶν παιάνων.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Μωρὲ ἀκόμη κάθεσαι καὶ ὅτ' στρατὸ δὲν τρέχεις;
Φ.—Γιὰ μ' ἐνὶ βλέπω, Περικλῆ, πολλὴ φροντίδα ἔχεις.
Π.—Καὶ δὲν κινεῖ ὁ πόλεμος τὰ φλογερά σου στήθεα;
Φ.—Ποιὸς πιστεύει τὰ ψέμματα πῶς θὰ γένουν ἀλήθεια;
Κι ἐγὼ θαρροῦσα, Περικλῆ, πῶς γίνονται ὅτ' ἀστεία
καὶ ὁλόενα ἔτρεχα ὅτ' ἐνὶ καθ' ἐμὴ Πλατεῖα
καὶ ἦτονα ἐμβρόντητος τοὺς λόγους τῶν δητόρων
κι' ὑπὲρ πολέμου ἔσκουζα καθὼς κι' ὑπὲρ συνόρων
καὶ μετὰ ζήλου φλογεροῦ καὶ προθυμίας τόσης
ἔπαιξα ὅλο δυνατό κι' εἰς τὰς διαδηλώσεις.
Ἄλλ' ὅμως τὰ ψηφίσματα καὶ τὰλλα κολοκύνθια
ποτέ μου δὲν ἐπίστευα πῶς θὰ γένουν ἀλήθεια.
Καὶ τώρα ἐκτραχύνονται τὰ πράγματα σπονδαίως
καὶ πόλεμος, βρὲ Περικλῆ, ἐπικεῖται θαλάσσιος
κι' ἂν πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν αἰσθάνεσαι μετρίαν,
ἀπάλλαξόν με πρὸς Θεοῦ ἀπὸ τὴν ἐφεδρείαν.

Π.—Καὶ δὲν αἰσθύνεσαι, δειλέ, τοιαῦτα νὰ προφέρεις,
ἐνῶ γιὰ τοῦτο ἔπρεπε ἀπ' τὴν καρδίαν νὰ χαίρεις;
Φ.—Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, πῶς νὰ τὸ σκαπουλάρω;
πῶς εἰμπορῶ πρὶν εὐκόλῃ ἐξαίρεσιν νὰ πάρω;
Ὁρκίζομαι εἰς τὰς σκιὰς τῶν ἱερῶν προγόνων,
ὅτους λόγους καὶ ὅσας φάλαγγας τῶν νέων Μακε-
δόνων,

Π.—Ὡς ὑποφέρω πρὸ καιροῦ ἀπὸ ἐπιληψίαν,
ἀπὸ φοβικτῶν ὕδρωπικα κι' ὀλίγην ἐκλαμψίαν
ἀλλὰ κανέναν, Περικλῆ, γι' αὐτὰ δὲν με πιστεύει
κι' ὁ Μαθαρίκος ἀρχισε παντοῦ νὰ με γυρεύει.
Π.—Ὡς Βούλγαρε ἀντίχριστε!...

Π.—Μοῦ πρότειναν καμπόσοι,
ἂν θέλω τὴν ἐξαίρεσιν τὸ ἔθνος νὰ μοῦ δώσω,
νὰ κόψω τὸν ἀντίχειρα ἢ δύο δάκτυλά μου...
λοιπὸν ἀμέσως ἔτρεξα κι' ἐγὼ ὅτ' ἐνὶ κάμαρά μου
με σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ κόψω τὸνα χέρι,
ἀλλ' ὅμως μόλις ἀγγίξα ὅτ' ἐκείνος τὸ μαχαίρι
κι' ἐπὶ νεοσά οὐδυνηρῶς καὶ ἀρχισα νὰ κλαίω...
ἀλλ' ὑπὸ ἐχεμύθειαν, βρὲ Περικλῆ, ὅτ' ἐλέω.
Π.—Βαβαί!...

Π.—Καὶ πάλι, Περικλῆ, σκελέα θὰ με ντύσουν
καὶ πάλι βλέπω, Περικλῆ, πῶς θὰ μοῦ τὰ ξουρίσουν.
Ἄλλ' ἢ περιουσία μου εἰς ποῖον θ' ἀπομείνῃ
καὶ ἡ κυρία Φασουλῆ τι διάβολο θὰ γίνῃ;
Π.—Δὲν μεταβάλλεις, ἀνάνδρε, αὐτὸν τὸν χαρακτήρα;
δὲν βλέπεις πῶς ἐθελονταί μὰς ἦλθαν κι' ἀπ' τὴ Σύρα;
πῶς τώρα κι' ὁ μισὲ Μπουρλῆς καὶ ὁ Τζαννῆς κι' οἱ
Κι' ἐνῶ βαδίζομεν ἐμπρός, σὺ στρέφεις ὅτ' ὀπίσω;
Π.—Ὡ! δὲν ἀντέχω, Περικλῆ καὶ θὰ λιποτακτῶσω.
Μὰ πῆς μου, σὲ παρακαλῶ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ
αὐτὸς ὁ νέος πόλεμος τοῦ ἔθνους ἐν εἰρήνῃ.

χωρὶς πολλὰ τρεγάματα, χωρὶς ἐπιστρατείας...
δὲν γίνεται μὲ ὀήτορας καὶ λόγους ὅτ' ἀπ' Πλατείας;
δὲν γίνεται μὲ ἀπειλὰς καὶ μὲ διακοινώσεις,
μὲ συνεχεῖς ζητωκραυγὰς καὶ μὲ διαδηλώσεις,
ἢ μὲ ὀλίγα θούρια τοῦ ἱερῆς Πύργου;
Π.—Ὡς, μισέλλην βδελυρὲ καὶ πουλημένε, σίγα.
Φ.—Δὲν γίνεται μ' αὐτὰ λοιπόν;
Π.—Ἄδύνατον...
Φ.—Ὡς φοβερὸν!

Π.—Πρέπει εὐθὺς νὰ κραῶμεν « ἢ θάνατος ἢ νίκη ».
Φ.—Λοιπὸν καὶ πάλιν ἔνα δυὸ καὶ φέρτε ἀρμὰ θὰ
μᾶθω...

ἂς ἦτον ὅμως δυνατόν τοῦλάχιστον νὰ πάθω
ὀλίγην νεκροφάνειαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας,
ὥς ὅτου πρὶν ὁ πόλεμος νὰ λάβῃ ἕνα πέρας!
Π.—Καὶ τεῖναι, βρὲ, ὁ πόλεμος;... μονάχα μιὰ ἰδέα...
εἶναι σὰν ἕνα ξαφνικό, σὰν μιὰ βροχὴ θαλάσσια.
Στὴν πρώτη μᾶτη μοναχὰ σοῦ πάει ῥιπίδι,
ἀλλ' ἢ κατόπιν, Φασουλῆ, σοῦ φαίνεται παιγνίδι
καὶ οὔτε συλλογίζεσαι ἂν θὰ σὲ πάρῃ σφαῖρα.

Φ.—Λοιπὸν κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, θὰ πάω ὅτ' ἐνὶ δευτέρῃ.
Ἄς εἴξωρα πῶς θανάματα θὰ ἔκαμνα μεγάλα,
χωρὶς οὐδὲ τὴ μύτη μου νὰ αἱματώσῃ μπάλα,
πῶς ἔξω εἰς τὸν Ὀλυμπο δὲν θάφιναι τὰ κόλα,
πῶς θὰ γυρίσω ἀβλαβὴς κι' ἀκέραιος κατ' ὅλα
κι' ἀμέσως θὰ ἐπιγαίνα νὰ γίνω κανονέρον...

Π.—Κι' ἂν ζήσης ἢ κι' ἂν σκοτωθῇς ποῦ τάχατε ὁ ἔρως;
Φ.—Πρέπει νὰ ἔχω δι' αὐτὸ πεποίθησιν... ἀκούεις;
Π.—Ἀφῆστ' αὐτὰ καὶ ἀρχισε παιᾶνας ν' ἀνακρούης
καὶ δίχως φόβον ἀτιμὸν καὶ δίχως φλυαρίας
εὐθὺς ὅτ' ἀπ' τὰς τάξεις πῆγαινε τῆς νέας ἐφεδρείας.

Π.—Ἄλλ' ὅμως γιὰ τὸν πᾶς καὶ σὺ ὁ ἐνθουσιασμένος;
Φ.—Ἀρμ' δὲν τὸ ἔξερεις πρὸ καιροῦ πῶς εἰμ' ἐξηρημένος
Π.—Λοιπὸν γιὰ τοῦτο, ἄτιμε γιὰ πόλεμο φωνάζεις
Φ.—Ὁ στρατιώτης νὰ γενῶ ἀμέσως μὲ βιάζεις.

Π.—Πᾶς, μαγκούφη, νὰ τὸ πῶ εὐθὺς ὅτ' ἐνὶ Μαθαρίκο.
Π.—Ἐγὼ εἰς τὴν ἐθνοφρουράν, βρὲ Φασουλῆ, ἀνῆκα
κι' ἐνῶ ἐσεῖς θὰ κόβετε τοὺς Τούρκους ἐκεῖ κάτω,
ἐγὼ τὰ γυναικόπαιδα ἐνόπλιος θὰ φυλάττω.

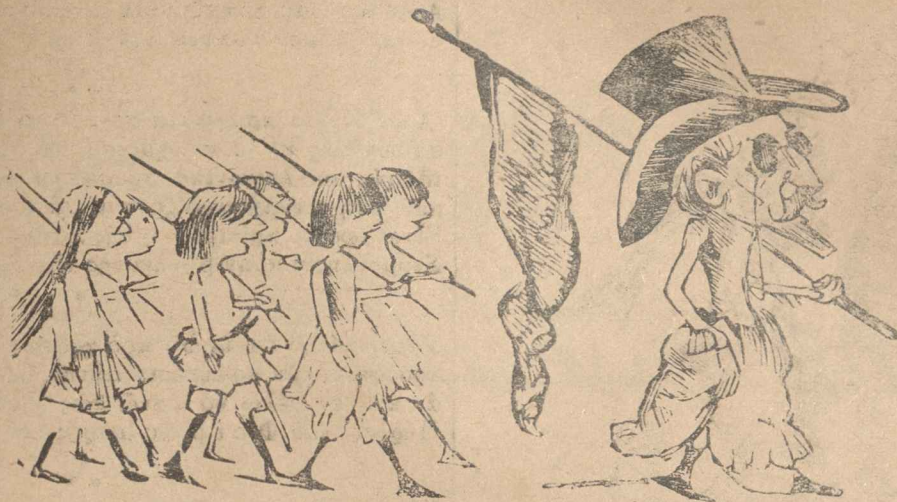
Φ.—Ἄ! ὅχι, δὲν σοῦ γίνεται καὶ τοῦτο τὸ χατήρι...
ὁ Φασουλῆς πρὸς χάριν σου τὸ ἔξοδος δὲν θὰ σφύρῃ.
Ἡ θάλαθρ' ἐφεδρος καὶ σὺ, ἦ, μὰ τοὺς Μακεδόνες,
θὰ μείνω ἀδιάφορος ὅσους ἐθνικοὺς ἀγῶνας.

Π.—Ἰδοὺ ποῦ ἐξαίρεσιν εὐρήκα ἕνα λόγο...
με ἔξερεις, ἀφιλότιμε, πῶς ἄχρῃ δὲν τρώγω.
Ἐχεῖς λοιπὸν ἐξαίρεσιν καὶ σὺ, μωρὲ κανάγια;
κι' ἐνῶ ἐγὼ θὰ πολεμῶ με βόλῃ καὶ με σκάντζα,
με τὴν κυρία Φασουλῆ ἐσὺ θὰ ζαχαρώνῃς

ἐμοῦ δὲ ἀποθνήσκοντος μακρὰν γιὰ τὴν πατρίδα,
σὺ θέλεις τὴν γυναῖκα μου νὰ κάμῃς μοιχαλίδι.
Π.—Ἐγὼ, βρὲ, εἰμ' ἀνίκανος...
Φ.—Δὲν βλέπεις τέτοια χάρι;

δὲν με πουλᾷς, θρασυδαίει, γιὰ πρᾶσινο χαβιάρ;
Εἰς τὸν στρατὸν καὶ σὺ, μοιχὲ καὶ πᾶς γυναικολόγος...
εἰς οἰωνός, βρὲ, ἄριστος ἀμύνεσθ' ὑπὲρ πάσης.
Στὸν Μαθαρίκο σήμερον ἐγὼ θὰ σὲ προδώσω.

Π.—Ἦσυχασε, βρὲ ἄτιμε, νὰ μὴ σὲ ματαλαρώσω.
Φ.—Ἀμέσως σ' ἐπὶ τὰ Ὀλύμπια καὶ σὺ, ἐξηρημένε.
Π.—Ὁρσε λοιπὸν τρεῖς ματσουκιάς σ' ἐπὶ τὴν ἄχρῃ σου, σπα-
μῆνε.

Καὶ τοῦ Καλλιγὰ τὸ τάγμα,
ποῦναι ὄνομα καὶ πράγμα.

Ὁ Δεληγιάννης παραληρεῖ,
ἐνῶ κοιμάται ὕπνο βαρὺ.

Τι ἀπαιτεῖτε, πρεσβευταί;... τί θέλεις, Κουρτοπάση;
κόλα βολέτε, κύριοι;... φουρτοῦνα θὰ ξεσπάσῃ.
Τι ἔρχεσθε, ὁ πρεσβευταί, ἐμπρός μου ἕνας ἕνας
μὲ χεῖλη κατακίτρινα καὶ τρίχας ὀρθωμένας;
κοῦν βουὸν πορτὲ βουὸν, μεσοῖ;... πρὸς τί με ἀπειλεῖτε;
τί διάβολο, μὲ σερὸ αἰμ', ἐκ μέρους μου ζητεῖτε;
Πῶς εἶπατε, παρακαλῶ;... τὸν πόλεμον ν' ἀφήσω
κι' ἀμέριμνος καὶ ἥσυχος ὅτ' αὐγὰ μου νὰ καθίσω;
Ἄ! ὅχι... μὰ τὴν ὁρμὰ μου ὁ πόλεμος θὰ γίνῃ...
δὲν εἶναι πλέον δυνατόν νὰ ζήσω ἐν εἰρήνῃ.
Ἄλλ' ὅμως γιὰτί φεύγετε με τόσην γρηγοράδα;
δὲν πέρνετε τοῦλάχιστον καμμιὰ σεστὴ σουμάδα;
Καθίστε, παρακαλῶ, μὴ φεύγετε ἀκόμη...
ὑπὲρ ἡμῶν ἢ καθ' ἡμῶν εἶν' ἢ ὀδὴ σας γνώμη;
Καθόλου δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς δυσχεραίσω,
πλὴν δὲν μ' ἀφίνει ὁ λαὸς νὰ ὀπισθοχωρήσω.

Ἄ! ὁ λαός... ἰδέτε τον... ὅτ' ἐπὶ σπῆτι μου σιμόνει...
ἀκούετε... με προσκαλεῖ νὰ βῇω ὅτ' ἐπὶ μαλακόνι.
Ὡς βίβ' ἢ γκέρι!... ἀκούετε;... τὸν πόλεμον γυρεύουν
καὶ εἶναι ὅλοι ἄνθρωποι ὅπου δὲν χωρατεύουν.

Ἀκούετε;... τὸ λὶ γ ε ρ ο ν καὶ κοπερὸν μοῦ ψάλλουν
καὶ ἂν δὲν κάμω πόλεμον, μπουρλότο θὰ μοῦ βάλλουν.
Ἀφήστε με, κύριοι, νὰ βῇω ὅτ' ἐπὶ μαλακόνι...
μὴ με κρατῆς, Τραούτεμπεργ καὶ ὁ λαὸς θυμόνει...
μὴ με τραβᾷς καὶ σὺ, Ρουμβόλδ, ἀπ' τὸ σουρτοῦκο τόσο...

Ἀφήτε με εἰς τὸν λαὸν ἐνθάδ' ὅπου νὰ δώσω...
Ὡς Ἕλληνες, νὰ ἔχετε πεποίθησιν σ' ἐμένα...
πλὴν τί με βλέπετε σὺ, Τεφῆ, με μάτια γουρλωμένα;
Ἰδέτε τὴν σημαίαν των μοῦ δίδουν νὰ φιλήσω...
ἀμέσως τὴν σημαίαν σας νὰ πάρετε ὀπίσω...

ἀμέσως τὴν σημαίαν σας νὰ πάρετε ὀπίσω...
μὴ φοβερίζετε, Ἕλληνες, ὁ πρέσβυς τῆς Τουρκίας...
λοιπὸν ὅτ' ἀπ' ὅλα συγκαλῶ ἐννέα ἡλικίας.

Ὁχι ἐν ἑα, δώδεκα κι' ἀκόμη παραπάνω...
ὡς Δεληγιάννης ἀληθὴς ὀφείλω ν' ἀποθάνω.
Ἄς ἔλθῃ τὸ δεκαοκτὼ, πενήντα καὶ σαράντα...
ὅλ' ἢ Ἕλλας στρατόπεδον νὰ γίνῃ μιὰ γιὰ πάντα...
ἀλλ' ὅμως ἂς ἐξαίρεθῶν ἐκ τῆς ἐπιστρατείας
συντάσσεται καὶ διανομῆς τῆς φλογεράς Π ρ ο τ ἰ α ς.

Ἀκούετε;... τὸν πόλεμον φωνάζουν νὰ κηρύξω...
μὴ, Κουρτοπάση, με κρατῆς, γιὰτί θὰ τὸ βροντήξω.

Ἀμέσως σᾶς παρακαλῶ νὰ με ξεφορτωθῆτε
καὶ εἰς τὰς Κυβερνήσεις σας τὰ τρέχοντα νὰ πῆτε.
Γκοντέμ, Φερφλουχτερ, Πεζεβέγκ, σ' ὅλους σικτιρ πλάφι...
κόψετε τῆς μπαρμπέταις μου μ' Ἐγγλέζικο ξυράφι,
τοῦ τρυφεροῦ μου σώματος συντρίψατε τὰ μέλη,
ἀλλὰ θὰ κάμω πόλεμον καθὼς ὁ κόσμος θέλει.

Γιοῦχα φωνάζουν εἰς ἐμὲ καὶ τοῦ Τρικούπη ζήτω...
Πανέλληνες, τὸν πόλεμον αὐτοσημει κηρύττω.
Ὁ Δεληγιάννης μόνος τοῦ τὸν πόλεμον θὰ κάμῃ...
δὲν θέλω κι' ὁ Χαρίλαος σ' αὐτὸ νὰ με συνδράμῃ.

Ἄλλ' ὅμως ἀφ' ὅταν ντὲ λα πατρι... Εὐρώπη, Βερολίνον...
ἐκτακτος συνοδος βουλή... Τρικούπης ὅτ' ἐνὶ Λονδίνον...
εἰρήνη... πόλεμος... οὐρα... ἐβίβα... Κ ὀ φ τ ο... Ἡ λ ἰ ο ς...
ἂς ἔλθῃ ὁ Ζηγομαλᾶς, ὁ Ρώμας καὶ ὁ Σπῆλιος...
μακρὰν ὁ Μπρίγκεν κι' ὁ Μοῦ... μακρὰν κι' ὁ Κουρτο-
πάσης.

ὁ Παππαμυχαλοπούλε, τὸ ἔξοδος ν' ἀνασπάσῃ...
καὶ σὺ, Θεοδώροπούλε, π' ἔλες;... νὰ τὸν κηρύξω;
ἀπὸ τὴν σκάλα μ' ἔρχεται τοὺς πρεσβευτὰς νὰ δέξω.

Ἀφῆτε τὰς ἀβρότητας καὶ τὰς κοκεταρίας...
ἀμέσως τὸ διάταγμα τὸ περὶ ἐφεδρείας...
Ἄλλ' ὅχι... τὸ ἀνακαλῶ... δὲν θὰ τὸ ἐπισπεύσω...
Ἄ! ὅχι... δὲν τὰνακαλῶ... θὰ τὸ δημοσιεύσω...

Σὺ, Κουρτοπάση, τί ζητεῖς;... τί θέλεις, μὴ κάμῃς
μοῦ ἔρχεται σὰν κόψω μου... θὰ δέξω ἕνα συμπόσιον.
Τσοῦμ τὸ ἔφηλ' ὅχι ἂν μάλ, κανόνειν οὐκ ἔχοντες...
νὰ μοῦ φωνάζει κι' ὁ Τσιγγὸς «ποῦ διάτανο θὰ πᾶτε»;

Θὰ πᾶμε δὲν θέλομεν, διαβόντρον μου κουλούκλα...
μὰ νὰ!... ὁ κύριος Τεφῆ μ' ἀρχίζει ὅτ' ἀπ' ὀπίσω...
Κιοπέκ-Κιοπόλτο, οὐστ... σικτιρ... μὴ με κτυπάτε τόσο...
ἀφήστε με ἡσυχῇ, διότι θὰ θυμώσω.

Μὰ πῶς;... δὲν κανέτε λοιπὸν, ἀγαθῆτε... πέρνω φόρα...
ὦ! βίβ' ἢ γκέρι!... ὁ πόλεμος ἀρχίζει ἀπὸ τώρα.

(Κι' ἀμέσως ἐκ τῆς κλίνης τοῦ ἀναπηδῶν φωνάζει
κατάπληκτος ἐκ τῆς φοικτῆς ἐκείνης ὀπτασίας,
ἀλλὰ ἐνῶ φαντάζεται πῶς τὸν Τεφῆ ἀρπάξει,
αἰσθάνει ἀπὸ κάτω τοῦ ὡς εἰδος ὕψους.)

Κι' ὁ Μίχος ὁ γνωστός
πολεμιστὴς σωστός.

Ἰμπρούς, Ἰμπρούς 'ς τὰ σύνουρα χουρὶς μεγάλη γρίνα...
ἢ λήγδα μῶκανι χρυσὸ τοῦ κόκκινό μου φέσι
τόσων καιρό, ὁρὲ παιδιὰ, μᾶς ἔρειψε ἢ πείνα
κι' ἄνευ προνούντων πουθινὰ δὲν βρίσκεις σὺτι θέσι.
Ἄλλὰ κι' ἔμένα πρὸ κανεὶς πουρτιέρη δὲν μὴ κάνει
κι' ἀπ' τοῦ Κεφάλαι μ' ἔδιουξαν κι' ἀπὸ τοῦ Ντηλιγιάννη.

Ζήτου λοιποὺν ὁ πόλεμος προὺς χάριν τῆς πατρίδους,
ἐπιθυμοῦ τὸ γλαῖμα μου πονταμηδοῦν νὰ τρέξη
ἔους τῆς τεληταίας μου τοῦ γλαίματος ρανίδους...
Μακεδονία... πόλεμος... ἄμάν, Χριστέ κι' ἄς φέξη.
Ἰμπρούς, Ἰμπρούς 'στοὺν Ὀλυμπου, Ἰμπρούς καὶ 'στοῦ
μήπους κι' φάμι, δὲ παιδιὰ, κανένα κοκουρέτσι.

Καὶ θυσίαι μερικάι,
ὄντως πατριωτικάι.

Ἐνῷ σημαίνουν σάλπιγγες πολέμων καὶ ἀγῶνων
καὶ μὴ φωνὴ ἀκούεται «ὡς πότε παλληκίρια»,
γνωρίζοντες πῶς ὁ στρατὸς στερεῖται ἡμιόνων,
προθύμως προσφερόμεθα νὰ γίνωμεν μουλάρια.
Συγκαταιάξατε κι' ἡμᾶς μεθ' ὅλης τῆς ἀγέλης...
Οἱ νταυλαμπάδες μοναχοὶ ἐκ τῆς μονῆς Πεντέλης.

Ὁρῶσαι τὰ γενόμενα ἐκείθεν τῶν συνόρων,
προθύμως προσφερόμεθα πρὸς δόξαν τῆς Ἑλλάδος
εἰς τὸν Σταυρὸν τὸν Ἐρυθρὸν, ἀλλὰ ὑπὸ
νά διοικῇ τὸν λόχον μας ὁ Ὁμηρος ὁ Κλάδος.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Αὐτὰ καὶ σᾶς ἀσπάζονται μὲ φίλημα γενναῖον
ὀλίγαι διδασκάλισσαι τοῦ Δήμου Ἀθηναίων.

Ἀκούων ὅσα πράγματα συνέβησαν ἐσχάτως,
μαθὼν πῶς κι' ὁ πιτωχότερος τὸ αἷσθημά του δείχνει,
τὰ τρία μου λαγωνικά προσφέρω εἰς τὸ κράτος,
ποῦ 'στὴ στιγμὴ μυρίζονται καὶ τοῦ ἐχθροῦ τὰ ἴχνη.
Εἶναι τφόντι κρίσιμος ἢ τῆς πατρίδος θάσις...
Σταμούλης, πρῶην βουλευτῆς τῆς Τουρκομαχίας Μέρης.

Τάερωστάτου ἐφευρὼν πρὸ χρόνων τὴν πυξίδα,
προσφέρω τὴν ἐφεύρεσιν αὐτὴν εἰς τὴν πατρίδα,
ἂν καὶ δὲν θέλω νὰ φανῶ πῶς εἶμαι γαλαντόμος...
Πύρλας, τοῦ Φοίβου ἱατροῦ καὶ τέως ἀνατόμος.

Εὐρὼν τοῦ κύκλου ἄλλοτε τὸν τετραγωνισμόν
καὶ προσελκύσας τὴν κοινὴν ὑπόληψιν τοῦ κόσμου,
προσφέρω 'στὴν Κυβέρνησιν μὲ πατριωτισμόν
τὸ ἥμιον προνόμιον τῆς ἐφευρέσεώς μου.
Θέλω κι' ἐγὼ τοῦ ἔθνους μου νὰ γίνω εὐεργέτης...
Θεόφιλος, Διδάσκαλος καὶ πρῶην ἐφευρέτης...

Σ' αὐτὰς τὰς τόσον σοβαρὰς τοῦ ἔθνους περιστάσεις,
προσφέρω 'στὴν Κυβέρνησιν τὸ ὑποβρύχιόν μου,
ποῦ πρὸ καιροῦ εὐρίσκεται 'στὸν πάτον τῆς θαλάσσης
καὶ εἶναι μέχρι σήμερον τὸ μόιον ὄνειρόν μου.
Ἄς εὐρεθῇ καὶ δι' αὐτὸ κανένα παλληκάρι
καὶ δέξασθε τὴν προσφορὰν τοῦ ναυτικοῦ Γρυπάρη.

Ἐνῷ βογκᾷ ὁ πόλεμος κι' ἀτράπτουν μαγιονέταις,
προσφέρω μὲ μύταις μας προθύμως γι' ἰτρομπέταις,
νὰ μὴ φανῶμεν καὶ ἡμεῖς ἀναίσθητοι καθόλου...
οἱ Τσάτσοι τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ καὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου.

Λεχθῆτε μίαν προσφορὰν κι' ἀπὸ τῶραϊον φύλον...
ὅσας μακρὰς ἐπιστολὰς ἐλάβομεν ὡς τώρα
μ' ἐρωτικά αἰσθήματα ἐκ διαφόρων φίλων,
ἀσμένως τὰς προσφερόμεν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὥρᾳ,
φυσέκια νὰ τὰς κάμειε γιὰ τοὺς φουστανελάδες...
αὐτὰ προσφέρουν εἴκοσι θερμαὶ Ἀρσακιάδες.

Ἀκούων ν' ἀντηχοῦν φωναὶ πολέμου 'στὸν αἰθέρα,
προσφέρω τὴν γυναῖκα μου νὰ γίνῃ βιβαντιέρα.
Ἐλάτε νὰ τὴν πάρετε κι' ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν...
Εἰς ἑξ' Εὐρώπης σύζυγος coeu, battu, content.

Λοιπὸν τὸ Ἀστυαῦριον θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ
μὲ ὅλους τοὺς διαδόλους του καὶ μ' ὅλη του τὴν χάρι.

Καφφενέτων Ἐφρονούντων — νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' ὀρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μέ γαιδοῦρια.